

Menet közben (előszó helyett)

*Párhuzamos gondolatok
25 év alatt Marosszentgyörgyön*

Az egész úgy kezdődött, hogy kolozsvári káplánkodásom hatodik esztendejében, 1990. május 17-én Bálint Jenő korábbi marosszentgyörgyi plébános, frissen kinevezett gyulafehérvári püspökségi gazdasági igazgató telefonon megkérdezte tőlem: – Miért nem foglaltam el a marosszentgyörgyi plébániát, hiszen már egy hete Bálint Lajos segédpüspök úr kinevezett marosszentgyörgyi lelkésznek? Nem tudtam neki válaszolni. Erre én szaladtam a főnökömhöz, Ft. Czirják Árpád kanonok-plébánoshoz és jelentettem, mit telefonáltak. Aztán már együtt szaladtunk irodájába, ahol egy halom felbontatlan levél várt sorsára (egy hétig nem volt otthon főnököm, és csak ő bonthatta fel a plébániának címzett leveleket). Átforgattuk a halmot (persze, a püspökségről érkezett leveleket részesítettük előnyben), és előkerült a „tettes”: valóban ott állt a fehéren feketén (különösen számomra feketén, sötéten, gyászosan!), hogy május 10-től kinevezett marosszentgyörgyi lelkész vagyok.

Összepakoltam, és pár nap késéssel (20-án államelnök választás volt – Ion Iliescu és Radu Câmpeanu jelöltek között –!), 21-én Geréd Vilmos kolozsvári kántor barátommal megérkeztünk két Kombi-Dacia-val Marosszentgyörgyre. Amit lehetett, hoztunk magunkkal, aztán a hét folyamán még egy fordulóval elköltöztem Kolozsvárról. No, nem ment olyan könnyen, mert egy ideig (elég hosszú ideig!) szívemben, tudatomban ott volt Kolozsvár. Hat év szolgálata, kötődése, emberi kapcsolata nem szakadt meg egyik napról a másikra.

Most is szeretettel és hálával gondolok minden egyes ott töltött napra!

Itt pedig, Marosszentgyörgyön új helyzet, új lehetőség tárulkozott elém. Fiatal voltam, telve tenni akarással. Az 1990. márciusi esemény nagyon rányomta bélyegét a marosszentgyörgyi magyarokra. Akkor nem értettem sebzettségük háttérét, de aztán az elbeszélésekből lassan megértettem.

Elődömet, Bálint Jenőt, nagyon szerették, tisztelték a hívek. Talán szerencsém, hogy késve érkeztem, így nem volt az a látszata, mintha értem kellett volna elmennie. Örültem annak, hogy mindenki csak jót mondott róla. Ő hat évet szolgált itt.

Nos, azóta, 25 éve itt vagyok – áldott legyen érte a mindenható Isten! Sok, nagyon sok jó ember lakik Marosszentgyörgyön – katolikusok és nem katolikusok (12 felekezethez tartozik a 9000 lakos), magyarok és nem magyarok. Bár kifejezett küldetésem az 1600+100 (Jedd, Csejd, Agárd, Kebele, Tófalva) katolikushoz szól, de vallom, mindenkihez küldetésem van, aki a nagyközségben él, és akivel úton-útfélen találkozom.

Tudtam, és közben rájöttem, hogy a rám bízott hívek – és köztük a munkatársaim – nem kifogástalanok, nem tökéletesek. Azt is tudtam és tapasztaltam, én sem vagyok az. Ám együtt szeretnénk azzá válni. Ezért találunk.

Nem szándékozom a 25 év külső-belső történéseit taglalni. Én mindig, minden körülményben legjobb tudásom és lelkiismeretem szerint cselekedtem, és cselekszem, ameddig élek. Ezt láttam és tanultam áldott emlékű szüleimtől; ők tanítottak emberségre és kereszténységre.

Sok minden történt a két és fél évtized alatt bennem, körülöttem, az egyházközségben, a községben és a világban. Igen, sok víz lefolyt a Maroson. Ezeknek a történéseknek olykor

írásos nyoma is maradt. Ezekből válogattam, ami „menet közben” történt, és ami valahol, valamikor, valamilyen formában elhangzott, megjelent. De nem prédikációk! „Párhuzamos gondolatok.” Néhánynál sikerült is feltüntetni, másoknál nem, hol hangzott el vagy jelent meg.

„Menet közben” – kissé furcsa kimondani, leírni, mert olyan zöngéje lehet, mintha valami mellékes, valami „másodtermék” lenne, de akkor, amikor megfogalmaztam ezeket a gondolatokat – és most is! –, fontosnak tartottam őket.

Párhuzamos gondolatok – párhuzamosak a szentírás üzenetével, az egyház tanításával, az egyházközség életével, emberek-sorsok alakulásával, és egészen magától értetődik: az én papi, emberi, személyes és közösségi életemmel is.

3X25. A huszonötös szám a huszonöt évet jelzi. A három pedig a természetfölötti tökéletességnek a száma, de az sem elhanyagolható, amit a közbeszédben nagyon sokszor mondunk: Három a magyar igazság! Itt pedig a három témakört akarja megjeleníteni.

Ezt a „menet közben” megszületett háromszor huszonöt kis írást, gondolatfüzért hálával és szeretettel nyújtom át kedves testvéreimnek a Marosszentgyörgyön eltöltött áldott 25 év emlékeként.

Marosszentgyörgy, 2015. május 21.

Baricz Lajos